

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΑΘΟ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Γράφει ο Διονυσίος Φιλιώτης, Πρόεδρος Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδος

Ο κίνδυνος από τα πλαστά φάρμακα εντείνεται και αυτό έχει γίνει αντιληπτό σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυξήθηκαν κατά 51% οι κατασχέσεις πλαστών φαρμάκων στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ το 2007 σε σχέση με το 2006. Ακόμα πιο ανησυχητικό είναι ότι ανάμεσα στα μέσα Νοεμβρίου και μέσα Δεκεμβρίου 2008 κατασχέθηκαν 34 εκατομμύρια πλαστά φάρμακα.

Επίσης, σύμφωνα με τον ΠΟΥ το 10% των φαρμάκων που κυκλοφορούν είναι πλαστά. Είναι γεγονός ότι η μεγάλη αύξηση της παραγωγής πλαστών φαρμάκων εντάσσεται μέσα σε μια ευρύτερη έκρηξη της παραγωγής απομιμήσεων για όλα σχεδόν τα προϊόντα, η οποία έχει καταστεί επικτή εξαιτίας αφενός της εξέλιξης της τεχνολογίας και αφετέρου της επιτάχυνσης της εμπορικής δραστηριότητας και της άρσης των συννοριακών εμποδίων σε διεθνές επίπεδο.

Γι' αυτό, σήμερα περισσότερο ίσως από ποτέ στο παρελθόν επιβεβαιώνεται η αξιοπιστία, η αποτελεσματικότητα, η ασφάλεια, η αξία και φυσικά η αναγκαιότητα του επώνυμου προϊόντος. Η επωνυμία ενός προϊόντος είναι μία «σφραγίδα ευθύνης» και ταυτόχρονα μία εγγύηση ποιότητας. Ο κατασκευαστής του προϊόντος εμφανίζεται μπροστά στον πολίτη και καταναλωτή, υπογράφει το προϊόν και αναλαμβάνει πλήρως την ευθύνη γι' αυτό. Κατά συνέπεια, η επωνυμία ενός προϊόντος είναι μία δήλωση ανάληψης ευθύνης απέναντι στον καταναλωτή. Όταν για λόγους ποιότητας, ασφάλειας και αξιοπιστίας θεωρείται απαραίτητο να είναι επώνυμη μία ηλεκτρική συσκευή ή ένα παιχνίδι, τότε μπορεί να αντιληφθεί κανείς πόσο περισσότερο απαραίτητο είναι να είναι επώνυμο το φάρμακο.

Είναι γεγονός ότι μόνο τα επώνυμα φάρμακα, πρωτότυπα ή ουσιοδώς όμοια εγγυώνται την ποιότητα, την ασφάλεια και την θεραπευτική αποτελεσματικότητα. Επιπλέον, τα επώνυμα φάρμακα που συνταγογραφούνται από τον θεράποντα ιατρό είναι «δύο φορές επώνυμα» αφού δίπλα στην επωνυμία του φαρμάκου προστίθεται η επωνυμία, το κύρος, η προσωποποιημένη ευθύνη του ίδιου του ιατρού. Έχουμε οικοδομήσει στην Ελλάδα ένα σύστημα «διπλής επωνυμίας», όπου η ανάληψη ευθύνης από τον θεράποντα ιατρό, έρχεται να προστεθεί στην ανάληψη ευθύνης από την φαρμακευτική εταιρεία. Πρόκειται για μια ισχυρή «διπλή ασφαλιστική δικλείδα» την οποία οφείλουμε να διαφυλάξουμε εφόσον επιθυμούμε να μην κλονιστεί η εμπιστοσύνη της κοινωνίας στο φάρμακο, όπως έχει συμβεί σε άλλες χώρες.

Στη «διπλή επωνυμία», που ανέφερα παραπάνω θα πρέπει να προστεθεί η ταινία γνησιότητας, το διπλό barcode και ο μοναδικός σειριακός αριθμός. Πρόκειται για επιπλέον ισχυρές ασφαλιστικές δικλείδες και προβλέψεις ασφαλείας που έχουν συμπληρώνουν το θεσμικό πλέγμα κατοχύρωσης της ποιότητας των φαρμάκων καθιστώντας τη χώρα μας μία από τις πιο ασφαλείς και αξιόπιστες χώρες στον κόσμο σε ό,τι αφορά την γνησιότητα των φαρμάκων. Η Ελλάδα υστερεί σε πολλά, αλλά και προηγείται σε αρκετά σε σχέση με άλλα ευρωπαϊκά κράτη και είναι σαφές ότι το πεδίο της διασφάλισης της ποιότητας των φαρμάκων είναι ένα πεδίο στο οποίο βρισκόμαστε στην πρωτοπορία και οι τιμές των φαρμάκων καθορίζονται αποκλειστικά και μόνον από το κράτος με βάση το σύστημα 2+1. Δηλαδή, η τιμή κάθε φαρμάκου που κυκλοφορεί στην Ελλάδα αντιπροσωπεύει το μέσο όρο τιμών σε 3 χώρες της ΕΕ που το φάρμακο αυτό τιμολογείται φθηνότερα. (2 χώρες από τις ΕΕ-15 και μία από τις ΕΕ-27). Με το σύστημα αυτό εισάγονται «αυτόματα» και όλες τις πολιτικές ελέγχου και περιορισμού του κόστους των φαρμάκων που έχουν αναπτυχθεί στις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για να συνεχίσουμε να βρισκόμαστε στην πρωτοπορία πρέπει να διαφυλάξουμε όσα έχουμε πετύχει, αλλά και να είμαστε πρώτοι στον σχεδιασμό και την υποστήριξη νέων πρωτοποριακών πρωτοβουλιών.

Η επωνυμία του φαρμάκου πρέπει να προστατεύεται ακόμα και απέναντι σε απόπειρες διοχέτευσης πλαστών φαρμάκων μέσω της διαδικασίας της ανασυσκευασίας κάτι που μπορεί να προκαλέσει σημαντικούς κινδύνους στην δημόσια υγεία. Η ανασυσκευασία απαγορεύεται για πολλά προϊόντα καθημερινής χρήσεως που είναι λιγότερο «ευαίσθητα» από το φάρμακο και δεν έχουν σχέση με την υγεία του πολίτη. Το ίδιο λοιπόν πρέπει να ισχύσει και για το φάρμακο.

Τα επώνυμα προϊόντα είναι η βάση της σύγχρονης οικονομικής δραστηριότητας γιατί εμπεριέχουν και ενσωματώνουν την αξία της εμπιστοσύνης. Κατακτούν έτσι την εμπιστοσύνη των καταναλωτών. Ορισμένα όμως προϊόντα, ξεπερνούν το πεδίο του «προϊόντος» και συγκαταλέγονται στα πλέον πολύτιμα και απαραίτητα «αγαθά». Αν όλα τα προϊόντα πρέπει να είναι επώνυμα, τότε ένα «αγαθό» όπως το φάρμακο δεν μπορεί να κυκλοφορήσει και να σταθεί στην αγορά χωρίς την επώνυμη ανάληψη της ευθύνης τόσο από εκείνους που το κατασκευάζουν, όσο και από εκείνους που το συνταγογραφούν.

Με την ευγενική παραχώρηση του <http://www.mednutrition.gr/>

4 Φεβρουαρίου 2009